

Ds. A. Romein bij 60-jarig jubileum: Blijf trouw aan God en elkaar

GESCHREVEN DOOR REDACTIE NIEUWE KERK OP 02 NOVEMBER 2020.

Na de eerste coronagolf en een heupoperatie beklom hij weer de kansel. Ds. Arie Romein (86) herdenkt 27 november zijn 60-jarig jubileum als predikant. In verschillende gemeenten gaat hij voor in jubileumdiensten. Het is tegelijk een afscheidstournee. “Je krachten zijn op deze leeftijd toch wat minder. Dat is reden om in 2021 te stoppen met preken.”

Ds. Romein studeerde theologie in Utrecht en was predikant in Noordeloos (1960-1966) en Wezep (1966-1975). In 1975 werd hij adjunct-directeur van GSA De Vijverberg, de voorloper van de CHE. Daarna was hij onder meer scriba van de Provinciale Kerkvergadering van Gelderland en voorzitter van de Raad van Deputaten Samen op Weg.

In coronatijd was ds. Romein één keer in de Nieuwe Kerk, bij de gebedsbijeenkomst voor Adriaan van Rossem. “Maar ik ga wel voor in andere gemeenten. Als predikant sta je voor de gemeente, op een veilige afstand. Dat vind ik niet zo risicovol.”

Hoe gaat het met u en uw vrouw?

“Overwegend goed, zeg ik altijd maar. We zijn gezond, maar niet zonder fysieke beperkingen. Dat is ook vrij logisch. Ik ben 86 en mijn vrouw is 85. Bij haar spelen de beperkingen iets meer dan bij mij, maar je krachten zijn toch wat minder. Dat is reden om in 2021 te stoppen

met preken. Maar wij mogen nog blij zijn dat wij met zijn tweeën zijn op deze leeftijd en dat we het redden met zijn tweeën. We hebben wel huishoudelijke hulp, maar kunnen nog zelfstandig wonen.

Ik trad in 1960 aan als predikant met om mij heen collega's die tegelijk met mij hadden gestudeerd. Van hen ben ik de enige die nog voorgaat. De helft van hen is al overleden. Dat ik nog mag voorgaan, is dus een bijzondere positie."

Als u terugblijkt op die zestig jaar, welke gevoelens overheersen dan?

"Het eerste woord is dan toch dankbaarheid. Dankbaar dat ik zo'n lange tijd mocht preken, waarvan vijftien jaar als gemeentepredikant. Ik was sterk betrokken op diaconaat en maatschappelijke dienstverlening en heb veel mogelijkheden gehad om dingen te organiseren. Dat lag mij ook. Ik ben altijd bestuurlijk bezig geweest. Plaatselijk, provinciaal en landelijk. Het mooie is: het ging meestal goed met die organisaties, vaak tot op de dag van vandaag.

Zo was ik betrokken bij de oprichting van de GSA, de huidige CHE. Als je kijkt wat daar uiteindelijk van geworden is, een hogeschool met vijfduizend studenten. Toen ik er wegging, hadden we duizend mensen opgeleid en gediplomeerd. Ik kom ze nog altijd wel eens tegen. Een ander voorbeeld is Meet-Inn, dat een belangrijke plek heeft gekregen in Ede. En Samen op Weg: de beoogde vereniging van de kerken is bereikt, zij het met schaduwzijden. Dit zijn mooie dingen om dankbaar op terug te kijken.

In 1960 werden er nog behoorlijk wat kerken gebouwd. Dat zien we nu allemaal krimpen en dat geeft zorg en verdriet

Er is ook een verdrietige kant. De krimp van de kerken geeft pijn. Ook in intieme kring maak ik het mee, dat is nog pijnlijker. Je ziet het allereerst. In 1960 werden er nog behoorlijk wat kerken gebouwd. Dat zien we nu allemaal krimpen en dat geeft zorg en verdriet. Het is heel jammer. Als ik denk aan de kerken die ik gekend heb en die behoorlijk bezet waren, maar nu veel leger zijn... Heel duidelijk is dat het geval in Arnhem. De Bethlehemkerk en de Diaconessenkerk worden afgestoten. Maar buiten Gelderland zie je het nog sterker.

Dus: ik kijk terug met dankbaarheid, maar ook met een zekere pijn in het hart."

Hoe is het om in deze tijd uw jubileum te vieren en afscheid te nemen van gemeenten?

"Dit jaar had ik nog behoorlijk wat afspraken staan in gemeenten waar ik al jaren kom. Wageningen, Renkum, Arnhem, de Betuwe. Dat zijn plaatsen die voor mij vertrouwd zijn. Door de coronatijd en een heupoperatie kon ik een tijd niet voorgaan, maar een paar weken geleden ben ik weer begonnen. Nu staan er jubileumdiensten gepland, een soort afscheidstournee. In plaatsen zoals Noordeloos en Wezep en in Ede in de Nieuwe Kerk. Het aardige is: dan heb je gepreikt en gebeden en gezongen, en dan staat er iemand op die wat gaat zeggen. Je krijgt mooie bloemen mee; mijn vrouw zit er al op te wachten. Dit is allemaal heel hartelijk en heel fijn om mee te maken. Beekbergen was de eerste gemeente waar dit gebeurde. Dus dit bepaalt op het moment mijn predikantenbestaan.

Corona beperkt ons natuurlijk zeer. Je wilt je jubileum het liefst met veel mensen vieren. Dinsdag 27 oktober waren we zestig jaar getrouwd. Dat moesten we met drie mensen vieren. Die drie personen waren onze drie dochters: Willemien, Trijn en Anje. Ze hadden een film gemaakt waarin de familie ons toesprak, toezong en "hoera!" riep. We zijn overladen met

kaarten en bloemen, met name uit de Nieuwe Kerk. Dat was heel verkwikkend, we hebben een heel mooie dag gehad.

Het is misschien ook wel ootmoedig makend. Je denkt: ik ga afscheid nemen met heel veel mensen en handen schudden. Pas beluisterde ik een meditatie van Richard Saly over de tekst uit Jesaja 55: “Mijn wegen zijn niet uw wegen, (...) Mijn wegen zijn hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten.” Dat ervaar ik.”

Hoe beleeft u deze coronatijd?

“Het is een spannende tijd. Het wezen van de kerk is Christus, het leven van de kerk is de eredienst. Die is nu sterk beknot. Wij zijn niet zonder Christus. Maar het is wezenlijk voor de kerk om samen te komen. Ik mis ook het zingen, ik zong graag in de cantorij. Dat is moeilijk. Ik zal niet zeggen dat ik aan de coronatijd lijd, maar er is wel een gevoel van leed. Waar is het eind?

Ik zal niet zeggen dat ik aan de coronatijd lijd, maar er is wel een gevoel van leed. Waar is het eind?

Dit geldt zeker voor ons. Mijn vrouw en ik horen bij de kwetsbare groep. We leven grotendeels binnen. Ik ga nog wel naar de fysiotherapeut, de huisarts en een enkele winkel waar het veilig is. Boodschappen worden bezorgd door onze kinderen.

Ook denk ik aan degenen die persoonlijk door het coronavirus getroffen zijn of die door de ziekte een naaste hebben verloren.”

Wat wilt u de Nieuwe Kerkgemeente bij de gelegenheid van uw jubileum meegeven?

“Ik hoop dat de gemeente trouw blijft. Trouw aan de kerk, aan het Woord en aan elkaar. Wij ervaren sterk dat mensen zich om ons bekommeren. Dat voelt heel goed. Blijf trouw aan God en aan elkaar. Trouw aan de roeping waarmee we gemeente zijn. Een prediking dicht bij de Bijbel en bij Christus. Ook liturgisch: wees bijbelgetrouw in de liederen, kies ze op inhoud. Bijbels, belijdend. Oefen de gemeenschap onder elkaar en naar buiten toe. Probeer jongeren in te schakelen in het kerkenwerk. Geef ze verantwoordelijkheden. Zorg dat zij zich gekend en gezien weten, dat ze meegenomen worden.”

Hoe kijkt u naar de tijd waarin wij leven? U bent 86 en heeft dus al heel wat mee gemaakt, u herinnert zich nog goed de Tweede Wereldoorlog.

“Er wordt weleens een vergelijking gemaakt tussen de Tweede Wereldoorlog en nu, maar dat moet je niet vergelijken. Het is totaal anders. Wel is het, nog los van corona, een zorgelijke tijd. Denk aan de klimaatsituatie, de toenemende uitputting van de aarde. Denk aan de verharding naar elkaar. Er zijn altijd oorlogen geweest, van de Tweede Wereldoorlog tot nu toe. Het kan nog veel minder, natuurlijk, maar het leven is niet eenvoudig vandaag de dag.

Ik denk ook aan de krimp van de kerk, al zijn er plaatsen op de wereld waar de kerk groeit. Ik maak me zorgen over de vervolgingen, foltering en executies in een land als Noord-Korea.”

Wat geeft u hoop?

“God heeft het laatste woord, dat geloof ik. Dat staat buiten kijf. Dat heeft de kerk te verkondigen. God heeft het eerste woord en Hij heeft het laatste woord. We mogen leven

vanuit Gods beloften. De Bijbelse hoop, dat is verwachting, zekerheid. De Geest trekt sporen in de tijd, dat is vandaag ook zo. Daar mogen we op terugvallen. Dat is onze hoop, onze verwachting.

De Bijbelse hoop, dat is verwachting, zekerheid. De Geest trekt sporen in de tijd, dat is vandaag ook zo

En dan zijn er nog de kleinere “hopen”: dat het virus een keer overwonnen wordt.”

Een van uw laatste preken in de Nieuwe Kerk, vorig jaar zomer, ging over Babel.

“Over de hoogmoed van onze tijd. Babylon is het symbool van de antigoddelijke wereld. In Openbaring en ook in het Oude Testament. De torenbouw in Babel, Nebukadnezar. Babel zal vallen en zal het niet winnen. De grote machten, de mensen die het voor het zeggen hebben in de wereld, de heersers van China en Rusland, de huidige president van de Verenigde Staten, president Erdogan van Turkije – het zijn mensen die negatieve machten vertegenwoordigen. Daar wordt de wereld door geregeerd. De Duitse bondskanselier Merkel vind ik een topfiguur. Zij leeft ook vanuit het Evangelie, dat heeft ze betuigd.”

Wanneer preekt u weer in de Nieuwe Kerk?

“De datum van mijn jubileum is 27 november. Ik hoop zondag 29 november in de Nieuwe Kerk te preken, op de eerste advent.”

arieromein.nl